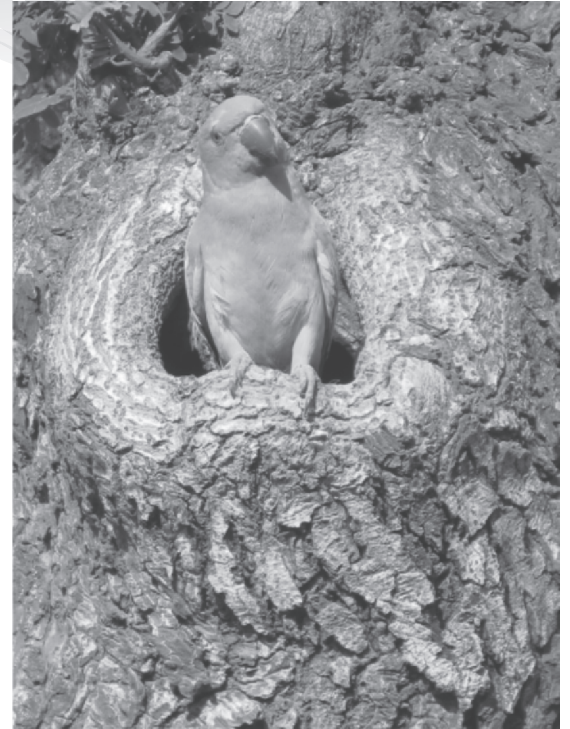

Tempus fugit...

De papegaaien nestelen nog altijd in de boom die zijn schaduw over de missiepost van Anklav werpt. Maar hij is er niet meer. Er is alleen zijn levensechte foto die je aankijkt wanneer je de missie binnenstapt. Twee jaar is het al geleden dat father Lopetegui overleed en dat father Castiella (die velen onder u hebben ontmoet tijdens onze bijeenkomst in december) hem opvolgde. India barst van energie, er groeit een generatie die gretig is naar kennis en knowhow. Maar de pioniers, zij die ik... veertig jaar geleden voor de eerste keer heb ontmoet, doven langzaam uit of houden de pas in. 'Gepensioneerd' ben je hier nooit, al laat zoals overal elders de tijd zijn sporen na.

Fathers Civiac, Parisa (98!) en Gil.

Tijdens mijn omzwerving van missiepost naar missiepost moest ik wel zijn werk zien: de witte haren, de aarzelender tred, af en toe de vervanging van een 'onderdeel' aan het hart of de knie, de behoefte aan een beetje meer rust (wat hier betekent: opstaan om 5 in plaats van 4 uur, of niet langer de motorfiets nemen voor ritten van meer dan 100 kilometer!).

Maar de aflossing staat klaar, en... de resultaten zijn er.

Jonge zwemmende zusters...

In de missiepost Borpada, diep verscholen in de jungle, die magische plaats waar de natuur nog maagdelijk is en de vogels vlak bij je komen baden, was er een feest, een 'program', zoals ze dat hier noemen. De oud-kostgangers waren uitgenodigd om het spektakel te zien dat de kinderen van vandaag georganiseerd hadden, en om in hun herinneringen te duiken. De bomen vol knipperende lichtjes, kleurrijke kostuums die de kleintjes omtoverden in prinsen en prinsessen uit Duizend-en-een-nacht, opwinding en muziek ten top.

Toen zag ik een twintigtal auto's arriveren, de ene al mooier dan de andere, waar mensen uit stapten in prachtige sari's en chique pakken. Het waren de 'anciens' die gestudeerd hebben en hun plaats hebben gevonden in de opkomende samenleving.

De tijd dat hun ouders zich bang afvroegen of er voor de volgende maaltijd iets te eten zou zijn, dat de moesson beschikte over leven en dood, lag ver achter hen. Vandaag boden zij het feestmaal aan, speelden zij met camera's, tablets en iPhones, en hielden ze lange toespraken. Het was aangrijpend, ook ik... dook in mijn herinneringen.

Joël is al heel lang peter en heeft altijd contact gehouden met zijn petekind Deepak. Ik had het genoeg Deepak te ontmoeten. Als kleine jongen verbleef hij in de missiepost van Amod, en met tederheid in de stem vertelde hij over de lekkernijen die father

Een 'ancien' bij de bereiding van het feestmaal.

Deepak.

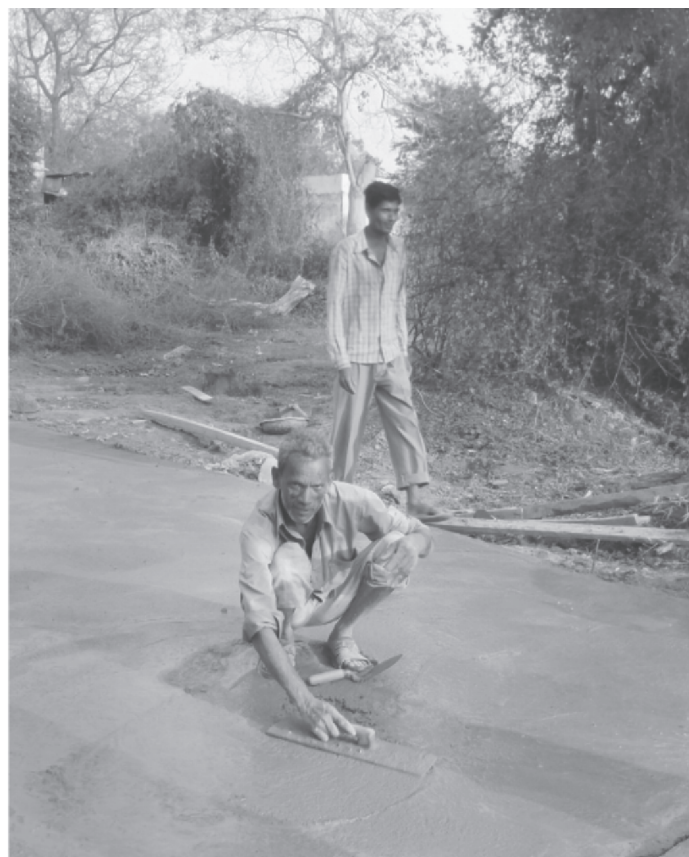
Falces bereidde, en over de filmvertoningen op zondag, zoals van 'De landing in Normandië'. Hij neemt zich voor om op een dag de mythische plaatsen uit die films te bezoeken. Vandaag is Deepak volwassen en leraar Engels. Hij heeft een gezin, zijn twee dochters gaan naar een van de beste scholen van Ahmedabad.

Hier is het inzetten op opvoeding geslaagd... dát is peterschap!

Volgend jaar reist Joël naar India om Deepak te ontmoeten, maar al sinds lang praten ze met elkaar via Skype. Het was amusant om ze bezig te zien, de een op een Belgische trein, de ander ergens tussen Vadodara en Anand, babbelend over alledaagse dingen en samen plannen makend.

Veertig jaar geleden droomde ik van een brug tussen hier en ginder... ook dát is peterschap!

India explodeert, de nieuwe luchthaven van Mumbai is verblindend mooi, de middenklasse ontwikkelt zich snel, de wegen beginnen hier en daar op de onze te lijken (inclusief de gaten, de koeien als surplus). Maar bijlange na niet iedereen participeert in deze ontwikkelingen. De vrouwen blijven de tweederangsburgers die het zwaarste werk op de schouders krijgen voor het laagste loon.

Op bouwerven of bij wegenwerken bijvoorbeeld, je ziet ze overal. Ze scheppen, ze dragen, ze klauteren... terwijl de mannen de boel wat uitstrijken en het dubbele betaald krijgen.

In Palampur durfde sister Julie het aan om tegen deze aloude traditie in te gaan, in de eerste plaats door te proberen de vrouwen bewust te maken en ze reële verantwoordelijkheden te geven in micro-economische projecten. We hopen dat uit het Botenproject van father Castiella iets soortgelijks kan groeien.

Toen ik Julie de eerste keer ontmoette, was zij een heel jong nonnetje. Ze kwam recht uit haar dorp en worstelde met de grondbeginselen van het Engels. Jaren later zag ik haar aan het werk in de dorpen rond Palampur, en nog altijd ben ik gefascineerd door de manier waarop zij deze timide, gesluisde vrouwen transformeert in trotse spreeksters.

Begin juni zal sister Julie enkele dagen in België zijn. Wie wil horen hoe deze vrouw haar mannetje staat, nodig ik uit op een informele bijeenkomst bij mij thuis, Albert I-laan 5 in 1560 Hoeilaart, op woensdag 4 juni in de namiddag.

Om praktische redenen verzoek ik u me vooraf te melden dat u komt (02/657.94.15 of bollaerts.monique@skynet.be).

Van harte,

Monique